

மத்தேயு எழுதிய மகத்தான சுவிசேஷம்

வேத ஆராய்ச்சியாளர் எம்.எஸ்.வசந்தகுமார்

புதிய ஏற்பாட்டின் முதல் புத்தகமான மத்தேயு எழுதிய சுவிசேஷம், வேதாகமத்தின் இரண்டு ஏற்பாடுகளையும் இணைக்கும் இணையற்ற ஒரு புத்தகமாக உள்ளது. இதனால், பழைய ஏற்பாட்டை வாசித்துவிட்டுப் புதிய ஏற்பாட்டுக்கு வருபவர்களினால் அதை இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய விதத்திலும், புதிய ஏற்பாட்டின் ஏனைய புத்தகங்களை அறிமுகப்படுத்தும் விதத்திலும் மத்தேயுவின் சுவிசேஷம் உள்ளது.¹ ஏனெனில், இயேசுகிறிஸ்துவின் வாழ்க்கை வரலாற்றை அறியத்தரும் நான்கு சுவிசேஷப் புத்தகங்கள் புதிய ஏற்பாட்டில் இருந்தாலும்,² இவற்றில் மத்தேயு எழுதிய சுவிசேஷமே பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசனங்களின் நிறைவேறுதல்களை சுட்டிக்காட்டும் புத்தகமாக உள்ளது. மேலும், தற்காலத்தில் பெரும்பாலான ஆராய்ச்சியாளர்கள் மாற்குவின் சுவிசேஷமே முதலாவதாக எழுதப்பட்டது என்று வாதிடுபவர்களாக இருந்தாலும், ஆதிசபையினர் மத்தேயுவின் சுவிசேஷமே முதலாவதாக எழுதப்பட்டது என்றே குறிப்பிட்டுள்ளனர். இதனால்தான், ஆதிசபையினர் அதிகமாக உபயோகித்த புத்தகமாக மத்தேயுவின் சுவிசேஷம் இருப்பதோடு,³ கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே சுவிசேஷப் புத்தகங்களின் தொகுப்புகள் அனைத்திலும் முதலில் இருப்பதோடு,⁴ நான்காம் நூற்றாண்டில் புதிய ஏற்பாட்டின் புத்தகங்கள் ஒன்றாகத் தொகுக்கப்பட்ட போது முதலாவதாக வைக்கப்பட்டது.⁵ இதனால், இரண்டாயிரத்து இருபது வருஷ கால கிறிஸ்தவ சபையின் சரித்திரத்தின் பெரும்பாலான காலப்பகுதியில் மத்தேயுவின் சுவிசேஷமே முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்டுள்ளது.⁶

புதிய ஏற்பாட்டின் முதலாவது சுவிசேஷத்தை எழுதிய மத்தேயு இயேசுகிறிஸ்துவின் பன்னிரு அப்போஸ்தலர்களில் ஒருவர் என்பதினால்,⁷ அப்போஸ்தலரின் பெயர்ப்பட்டியல்கள் அனைத்திலும் இவருடைய பெயர் உள்ளது (மத்.10:3, மாற்.3:18, லூக்.6:15, அப்.1:13). மேலும், இவருக்கு “லேவி” என்னும் இன்னுமொரு பெயரும் இருந்துள்ளதை மாற்.2:14, லூக்.5:27-29 என்னும் வசனங்களின் மூலம் அறிந்துகொள்கின்றோம். ஏனெனில், இவ்வசனங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சம்பவமே மத்தேயு 9:9இல் உள்ளது. இதனால், மத்தேயு 9:9இல் வரும் மத்தேயுவும் மாற்கு 2:1இலும், லூக்கா 5:27-29இலும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் லேவியும் ஒரே நபரினுடைய பெயர்களாகவே உள்ளன.⁸ மேலும், இயேசுகிறிஸ்து மத்தேயுவைத் தம்மைப் பின்பற்றி வரும்படி அழைத்தபோது, அவர் தன்னுடைய தொழிலையும் விட்டுவிட்டு இயேசுகிறிஸ்துவைப் பின்பற்றிச் செல்லும் சீஷர்களில் ஒருவராகினார் (மத்.9:9). அதன் பின்னர் மத்தேயு இயேசுகிறிஸ்துவுக்குத் தன்னுடைய வீட்டில் விருந்தொன்றை ஏற்பாடு செய்தார். இதற்கு அவர் தன்னுடைய உறவினர்களையும் நண்பர்களையும் அழைத்திருந்தார் (மத்.9:10-11). இதன் மூலம் இயேசு

¹ D.E.Hiebert, *An Introduction to the New Testament Volume 1: The Gospels and Acts*, p. 43.

² புதிய ஏற்பாட்டின் முதல் நான்கு புத்தகங்களும், அதாவது மத்தேயு மாற்கு லூக்கா யோவான் என்போர் எழுதிய புத்தகங்கள் சுவிசேஷப் புத்தகங்களாகும்.

³ D.Guthrie, *New Testament Introduction*, p. 21.

⁴ புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களின் பெயர்ப்பட்டியல்களில் இன்றிருக்கும் மிகப் பழையமானதும், கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் ரோமில் தயாரிக்கப்பட்டதுமான “முர்தோரியன் கனன்” (Muratorian Canon) என்று அழைக்கப்படும் ஆவணத்தில் மத்தேயு சுவிசேஷமே முதலாவதாக இருப்பதோடு, டேர்ட்ரீளியன் என்பவரின் குறிப்பைத் தவிர ஏனைய ஆரம்பகால சுவிசேஷப் புத்தகங்களைப்பற்றிய குறிப்புகள் அனைத்திலும் மத்தேயுவின் சுவிசேஷமே முதலாவதாக உள்ளது (E.J.Goodspeed, *The Formation of the New Testament*, pp. 187-203; B.M.Metzger, *The Canon of the New Testament*, pp. 296-297; R.T.France, *Matthew: Evangelist and Teacher*, p. 13).

⁵ D.A.Hagner, *The New Testament : A Historical and Theological Introduction*, p. 193.

⁶ L.Morris, *Matthew: The Pillar New Testament Commentary*, p. 2.

⁷ இயேசுகிறிஸ்துவுக்குப் பல சீஷர்கள் இருந்தார்கள் (லூக்.10:1). இவர்களில் அவர் பன்னிருவரைத் தெரிந்தெடுத்து அவர்களுக்கு அப்போஸ்தலர் என்று பேரிட்டார் (6:13). ஆனாலும் இவர்கள் சீடர்கள் என்றே கிறிஸ்தவர்களினால் அறியப்பட்டுள்ளனர்.

⁸ தற்காலத்தில் மத்தேயுவின் சுவிசேஷம் இயேசுகிறிஸ்துவின் அப்போஸ்தலனாயிருந்த மத்தேயுவினால் எழுதப்பட்டவில்லை என்று வாதிடுபவர்கள், சுவிசேஷப் புத்தகத்திற்குத் தலைப்பு போடப்பட்ட காலத்தில் மத்தேயு சுவிசேஷத்தில் லேவி என்றும் பெயரை மத்தேயு என்று மாற்றியுள்ளனர் என்று கூறுவது வழக்கம் (G.D.Kilpatrick, *The Origins of the Gospel According to St. Matthew*, p. 138). ஆனால், இதற்கு எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை. மாற்குவின் சுவிசேஷத்தைப் பார்த்தே மத்தேயுவின் சுவிசேஷம் எழுதப்பட்டது என்னும் தவறான ஒரு கருத்தை நிரூபிப்பதற்காகவே இத்தகைய விளக்கங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றிச் செல்பவன் எப்படிப்பட்டவனாக இருக்கவேண்டும் என்பதை மத்தேயு நமக்கு அறியத்தருபவராக இருக்கின்றார். ஏனெனில், இயேசுகிறிஸ்துவைப் பின்பற்றிச் செல்லும் நாமும் அவரை மற்றவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துபவர்களாக இருக்கவேண்டும். இதற்காக மத்தேயு ஏற்பாடு செய்த விருந்தில் யூத மார்க்கத்தினரால் பாவிக்களாகவும் அசுத்தமானவர்களாகவும் கருதப்பட்டவர்களும் வந்திருந்ததினால் யூதமார்க்கத் தலைவர்களான பரிசேயர்கள் இயேசுகிறிஸ்துவின்மீது குற்றம் சாட்டினார்கள் (மத்.9:11). அச்சந்தர்ப்பத்தில் இயேசுகிறிஸ்து, தாம் எதற்காக வந்தேன் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தும் விதத்தில் “பாவிக்களை மனந்திரும்புகிறதற்கு அழைக்கவே தாம் இவ்வுலகத்திற்கு வந்துள்ளதாகத்” தெரிவித்தார் (மத்.9:13).

மத்தேயு இயேசுகிறிஸ்துவின் பன்னிரு அப்போஸ்தலர்களில் ஒருவர் என்பதையும், புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள முதலாவது சுவிசேஷத்தை எழுதியவர் என்பதையும் மாத்திரமே நம்மால் அறியக் கூடியதாய் உள்ளது. ஏனெனில், இயேசுகிறிஸ்துவைப்பற்றி மத்தேயு ஒரு புத்தகமே எழுதியுள்ள போதிலும் தன்னைப்பற்றி அவர் எதுவுமே எழுதவில்லை. ஏனெனில் இயேசுகிறிஸ்துவைப் பின்பற்றிச் செல்பவன் தன்னைப் பிரபலப்படுத்தும் காரியங்களைச் செய்கிறவனாகவோ, அல்லது தன்னைப்பற்றி மற்றவர்களுக்கு அறிவிக்கிறவனாகவோ இருக்கமாட்டான். அவன், இயேசுகிறிஸ்துவையே மற்றவர்களுக்குக் காண்பிக்கிறவனாகவும், “இனி வாழ்வது நானல்ல, கிறிஸ்துவே என்னில் வாழ்கிறார்” (கலா.2:20) என்பதை அறிந்தவனாக, என்னுடைய வாழ்வில் “அவர் பெருகவும் நான் சிறுகவும் வேண்டும்” (யோவா.3:30) என்று எண்ணுகிறவனாகவும் இருப்பான். இதனால்தான், ஆதிசபைத் தலைவர்கள் மத்தேயுவைப்பற்றி குறிப்பிடும்போது, “அவர் எபிரெயர்களுக்கு ஒரு சுவிசேஷத்தை அவர்களுடைய மொழியில் வெளியிட்டார்” என்றும், “இயேசுகிறிஸ்துவை விசுவாசித்த யூதர்களுக்கு அவர் ஒரு சுவிசேஷத்தை எழுதினார்”¹⁰ என்றும், குறிப்பிட்டுள்ளார்களே தவிர, அவருடைய வாழ்வைப்பற்றி அவர்கள் அதிகமாக அறிந்திருக்கவில்லை. மேலும், முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளினதும் கிறிஸ்தவ சபையின் சரித்திரத்தை எழுதிய இசீபியஸ் என்பவர் “எபிரெயர்களுக்கு சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்த மத்தேயு வேறு இடங்களுக்குச் செல்வதற்கு முன்பு தன்னுடைய சொந்த மொழியில் ஒரு சுவிசேஷத்தை எழுதினார்”¹¹ என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார். இதைப்போலவே, கி.பி.நான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சபைத் தலைவரான ஓரிகன் என்பவரும் “முதலாவது சுவிசேஷம் மத்தேயுவினால் எழுதப்பட்டது என்பதைப் பாரம்பரியங்களின் மூலம் அறிந்து கொண்டேன்”¹² என்று எழுதியுள்ளார். இதைப்போலவே ஆதிசபைத் தலைவர்களும் மத்தேயு இயேசுகிறிஸ்துவைப்பற்றிய ஒரு சுவிசேஷத்தை எழுதினார் என்பதை நமக்கு அறியத்தந்துள்ளனர்.

ஆதிசபைத் தலைவர்களைப் போலவே, கிறிஸ்தவர்களாகிய நாமும் மத்தேயு இயேசுகிறிஸ்துவின் பன்னிரு அப்போஸ்தலர்களில் ஒருவர் என்பதையும், அவரே புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள முதலாவது புத்தகத்தை எழுதினார் என்பதையும் அறிந்திருந்தாலும், இவரைப்பற்றிய பல பாரம்பரியக் கதைகள் உள்ளன. ஆனாலும், இக்கதைகள் ஒன்றையொன்று முரண்படுத்துகிறவைகளாக இருப்பதினால், இவற்றில் எது சரித்திர ரீதியானது? எது கற்பனையில் எழுதப்பட்டது? என்பதை அறியமுடியாதுள்ளது. ஏனெனில், கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இயேசுகிறிஸ்துவையும் அவரோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களையும் பற்றிய பல்வேறுவிதமான புராணக் கதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. அதுமாத்திரமல்ல, இயேசுகிறிஸ்துவைக் காட்டிக் கொடுத்த யூதாஸ்க்குப் பதிலாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட “மத்தியாவின்” (அப்.1:26) பெயரும், முதலாவது சுவிசேஷத்தை எழுதிய மத்தேயுவின் பெயரும் ஓரளவுக்கு ஒரேவிதமான உச்சரிப்புடைய பெயர்களாய் இருப்பதினால், மத்தியாவைப்பற்றிய பாரம்பரியக் குறிப்புகளைச் சிலர் மத்தேயுவைப்பற்றியதாகத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டுள்ளனர். உதாரணத்திற்கு, யூத ஆலோசனைச் சங்கம் மத்தேயுவுக்கு மரண தண்டனை கொடுத்ததாக யூதர்களின் தல்முட் என்னும் நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.¹³ ஆனால், அலெக்சாந்திரியாவில் சபைத் தலைவராக இருந்த கிளமன்ட் என்பவர், மத்தேயுவின் மரணம் இயற்கையானது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹⁴ இதனால், மத்தேயு உண்மையிலேயே எப்படி மரணமடைந்தார் என்பதை அறியமுடியாதுள்ளது என்று நாம் எண்ணலாம். ஆனால், தல்முட்டில்

⁹ Irenaeus, *Against Heresies*, 3.1.1.

¹⁰ Eusebius, *The Ecclesiastical history*, 6.25.4.

¹¹ Eusebius, *The Ecclesiastical history*, 3.24.6.

¹² Eusebius, *The Ecclesiastical history*, 6.25.4.

¹³ Babylonian Talmud, *Sanhedrin*, 43a.

¹⁴ Clement, *The Miscellanies*, 4.9.

மத்தியாவையே மத்தேயு என்று தவறுதலாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.¹⁵ மேலும், மத்தேயுவைப்பற்றி எழுதப்பட்டுள்ள ஒரு புராணக் கதையில், அவர் இரண்டு தேவதூதர்களுடன் பலரது கண்களுக்கு முன்பாகப் பரலோகத்திற்குச் சென்றார் என்னும் கதையும் உள்ளது.¹⁶ இதைப்போலவே, பாலஸ்தீனாவில் ஊழியம் செய்துகொண்டிருந்த மத்தேயு அதன் பின்னர் எங்கு சென்றார் என்பதிலும் முரண்பாடான குறிப்புகளே உள்ளன. இதனால்தான், அவர் எத்தியோப்பியாவுக்குச் சென்றார் என்று சோக்கிரட்டீஸ்கும், அவர் பெர்சியாவுக்குச் சென்றார் என்று அம்புரோஸ் என்பவரும், அவர் பார்த்தியாவுக்குச் சென்றார் என்று பாவுலினஸ் என்பவரும், அவர் மக்கதோனியாவுக்குச் சென்றார் என்று இஸ்சிடோர் என்பவரும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடான கதைகளை எழுதியுள்ளனர்.¹⁷ இதைப்போலவே, பாலஸ்தீனாவிலிருந்து மத்தேயு எங்கு சென்றார் என்பதை உறுதியாகக் கூறமுடியாத அளவுக்குப் பாரம்பரியக் கதைகள் இருப்பது மாத்திரமல்ல, அவருடைய சாரம் இத்தாலியிலுள்ள “சாலெர்னோ” (Salerno) என்னுமிடத்தில் இருப்பதாகவும் பாரம்பரியமாக நம்பப்பட்டு வருகிறது.¹⁸ இவ்விதமாக மத்தேயுவைப்பற்றி பலவிதமான கதைகள் இருந்தாலும், இவைகள் எந்தளவுக்கு சரித்திரரீதியானவை என்பதை நம்மால் அறியமுடியாதுள்ளது. ஆனால், மத்தேயு இயேசுகிறிஸ்துவின் பன்னிரு அப்போஸ்தலர்களில் ஒருவர் என்பதையும், பல இடங்களில் ஊழியம் செய்துள்ள இவர் பன்னிரு அப்போஸ்தலர்களிலும் அதிகம் படித்தவர் என்பதையும், இவர் மூலமாகத் தேவன் பல அற்புதங்களைச் செய்துள்ளார் என்பதையும், புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள முதலாவது சுவிசேஷத்தை எழுதியுள்ளார் என்பதையும் நம்மால் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லாமல் உறுதியாகக் கூறமுடியும்.

மத்தேயு எம்மொழியில் சுவிசேஷத்தை எழுதினார்?

புதிய ஏற்பாட்டின் புத்தகங்கள் அனைத்தும் கிரேக்க மொழியிலேயே எழுதப்பட்டுள்ள போதிலும், மத்தேயுவின் சுவிசேஷம் ஆரம்பத்தில் எந்த மொழியில் எழுதப்பட்டது என்னும் கேள்வி ஆராய்ச்சியாளர்கள் மத்தியில் பெரும் சர்ச்சையை ஏற்படுத்தியுள்ளது. ஏனெனில், மத்தேயு ஒரு சுவிசேஷத்தை எழுதியதாகக் கூறும் ஆதி சபைத் தலைவர்கள், அவர் எபிரெய மொழியிலேயே இதை எழுதியதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். மேலும், ஆதிசபைத் தலைவர்களின் எழுத்துகளில் காணப்படும் மத்தேயுவின் சுவிசேஷத்தைப்பற்றிய முதலாவது குறிப்பு கி.பி.100ஆம் ஆண்டளவில் எழுதப்பட்ட “பேப்பியஸ்” என்பவரின் சர்ச்சைக்குரிய குறிப்பாகும். எனினும், இது கி.பி.4ஆம் நூற்றாண்டில் “இசீபியஸ்” என்பவரினால் எழுதப்பட்ட புத்தகத்திலேயே உள்ளது. இதிலிருந்து, “எபிரெய மொழியில் மத்தேயு சேகரித்திருந்த வாக்கியங்களை ஏனையவர்கள் தங்களுடைய திறமைக்கேற்ற விதத்தில் மொழிபெயர்த்தனர்” என்று பேப்பியஸ் குறிப்பிட்டுள்ளதை அறிந்து கொள்கின்றோம்.¹⁹ எனினும், மத்தேயு எபிரெய மொழியில் சேகரித்திருந்த “வாக்கியங்களை” கிரேக்கத்தில் “லொகியா” என்னும் சொல்லினாலேயே பேப்பியஸ் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், கிரேக்கத்தில் “லொகியா” என்பது “வாக்கியங்கள்” அல்லது “சொல்லப்பட்ட கூற்றுகள்” என்னும் அர்த்தமுடைய சொல்லாகும். இதனால், இயேசுகிறிஸ்துவின் சில கூற்றுகளையே மத்தேயு சேகரித்து வைத்திருந்தார் என்று பேப்பியஸ் கூறுவதாகவும், இது சுவிசேஷப் புத்தகத்தைப்பற்றிய குறிப்பு அல்ல என்றும் தற்காலத்தில் சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்.²⁰ இதனால், அண்மைக் காலங்களில் ஆராய்ச்சியாளர்களினால் கற்பனையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ள “Q என்னும் ஆவணமே”²¹ பேப்பியஸ் குறிப்பிடும் லொகியா என்றும்,²² முதலாம் நூற்றாண்டில் யூதர்கள் பேசியது அரமேய மொழி என்பதை அறியாதவராக பேப்பியஸ் அதை எபிரெய மொழி என்று தவறாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்றும் சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் எண்ணுகின்றனர்.²³ ஆனால், மாற்குவின் சுவிசேஷத்தையும் பேப்பியஸ் லொகியா என்றே குறிப்பிட்டுள்ளதோடு, மாற்கு இயேசுகிறிஸ்துவின் போதனைகளையும்

¹⁵ W.S.McBirnle, *The Search for the Twelve Apostles*, p. 177.

¹⁶ W.Barclay, *The Master's Man*, pp. 66-68.

¹⁷ W.S.McBirnle, *The Search for the Twelve Apostles*, p. 176.

¹⁸ M.Sharp, *A Traveller's Guide to Saints in Europe*, p. 152.

¹⁹ Eusebius, *The Ecclesiastical history*, 3.39.16.

²⁰ T.W.Manson, *The Sayings of Jesus*, pp. 18-19

²¹ ஆராய்ச்சியாளர்கள் குறிப்பிடும் Q என்னும் ஆவணம் மாற்குவில் இல்லாத ஆனால் மத்தேயுவிலும் லூக்காவிலும் காணப்படும் பொதுவான வசனங்களின் தொகுப்பு ஆகும். ஆனால் இப்படி ஒரு ஆவணம் இருந்ததற்கு எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை (D.Guthrie, *New Testament Introduction*, p. 36; D.E.Hiebert, *An Introduction to the New Testament Volume 1: The Gospels and Acts*, p. 50).

²² T.W.Manson, *The Teaching of Jesus*, p. 27; V.H.Stanton, *The Gospel as Historical Documents*, pp. 53-54.

²³ W.G.Kummel, *Introduction to the New Testament*, p. 85.

செயல்களையும் எழுதியுள்ளதாகவும் விளக்கியுள்ளதினால், மத்தேயு எழுதிய சுவிசேஷத்தையே பேப்பியஸ் லொகியா என்னும் சொல்லினால் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பது தெளிவாகின்றது.²⁴ மேலும், ஆதிசபைத் தலைவர்களின் நூல்களில் லொகியா என்னும் சொல் இயேசுகிறிஸ்துவின் கூற்றுக்களை மாத்திரமல்ல, அவருடைய செயல்களையும் உள்ளடக்கிய சொல்லாகவும் இருப்பதினால்,²⁵ பேப்பியஸ் சுவிசேஷப் புத்தகத்தையே இச்சொல்லினால் குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும் என்பது உண்மை என்றாலும்,²⁶ மத்தேயுவின் சுவிசேஷம் எபிரெய மொழியில் எழுதப்பட்டது என்று கூறமுடியாது. இதனால் சில ஆராய்ச்சியாளர்கள், மத்தேயுவினால் கிரேக்கத்தில் எழுதப்பட்டு, பிற்காலத்தில் எபிரெயத்திற்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சுவிசேஷத்தைப் பற்றியே பேப்பியஸ் குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் எண்ணுகின்றனர்.²⁷ ஆனால், இவைகள் தற்கால ஆராய்ச்சியாளர்களின் ஊகங்களாகவே உள்ளன.

கிறிஸ்தவ சபையின் முதல் மூன்று நூற்றாண்டு கால சரித்திரத்தை அறியத்தரும் இசீபியஸ்சின் புத்தகத்தில், மத்தேயுவினால் எபிரெய மொழியில் எழுதப்பட்ட சுவிசேஷம் பர்த்தொலேமேயு என்பவரினால் இந்தியாவிற்கு கொண்டுசெல்லப்பட்டது என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில், கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டில் (கி.பி.180 அளவில்) அலெக்சாந்திரியாவில் இருந்த கிறிஸ்தவ உபதேசப் பள்ளியைச் சேர்ந்த “பண்டனஸ்” (Pantaenus) என்பவர், தான் இந்தியாவுக்குப் போவதற்கும் முன்பே மத்தேயுவின் சுவிசேஷம் அங்கு சென்றுவிட்டதாகத் தெரிவித்துள்ளார்.²⁸ ஆனாலும், எபிரெய மொழியில் எழுதப்பட்ட சுவிசேஷம் இந்தியாவிற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது என்பது சரித்திர ஆதாரம் இல்லாத ஒரு பாரம்பரிய கதையாகவே உள்ளது.²⁹ மேலும், பேப்பியஸ்சின் குறிப்பை உறுதிப்படுத்தும் விதத்தில்,³⁰ “எபிரெயர்களுக்கு அவர்களுடைய மொழியில் மத்தேயு ஒரு சுவிசேஷத்தை வெளியிட்டுள்ளதாக” இரனாயஸ் என்பவரும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.³¹ இதைப்போலவே, ஓரிகன் என்பவரும், “இயேசுகிறிஸ்துவை விசுவாசித்த யூதர்களுக்கு எபிரெய மொழியில் மத்தேயு சுவிசேஷத்தை எழுதியுள்ளதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.³² எனவே, ஆதிசபைத் தலைவர்களின் இக்குறிப்புகள் மத்தேயு எபிரெய மொழியிலேயே சுவிசேஷத்தை எழுதியிருக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தையே நமக்கு ஏற்படுத்துகிறது. ஆனால், முதலாம் நூற்றாண்டில் யூதர்கள் எபிரெய மொழியை மார்க்க விஷயங்களுக்கு மாத்திரமே உபயோகித்தனர்.³³ ஏனெனில், கி.மு.586ஆம் ஆண்டு பாபிலோனுக்குச் சிறைப்பட்டுப் போய் 70 வருஷங்களுக்குப் பின்னர் அங்கிருந்து சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்த யூதர்கள், அதன் பின்னர் பாபிலோனில் பேசப்பட்ட அரமேய மொழியையே பேசுகிறவர்களாக இருந்தனர்.³⁴ இதனால், முதலாம் நூற்றாண்டில் மத்தேயு யூதர்களின் அல்லது எபிரெயர்களின் மொழியில் எழுதினார் என்றால் அது அரமேய மொழியில் எழுதப்பட்டதாகவே இருக்கவேண்டும்.

யூதர்களுக்காக மத்தேயு அவர்களுடைய மொழியில் சுவிசேஷத்தை எழுதினார் என்று ஆதிசபைத் தலைவர்கள் குறிப்பிட்டிருந்தாலும், அவர்கள் கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்டிருந்த சுவிசேஷத்தையே அறிந்திருந்தனர். ஏனெனில், அவர்கள் எபிரெய மொழியிலோ அல்லது அரமேய மொழியிலோ மத்தேயுவின் சுவிசேஷத்தை உபயோகிக்கவில்லை.³⁵ மேலும், தற்போது இருக்கும் மத்தேயு சுவிசேஷத்தின் கையெழுத்துப் பிரதிகள் அனைத்தும் கிரேக்க மொழியிலேயே உள்ளன. அதேசமயம், இக்கிரேக்கப் பிரதிகள், இன்னுமொரு மொழியிலிருந்து

²⁴ D.Guthrie, *New Testament Introduction*, p. 35.

²⁵ J.B.Lightfoot, *Essays on Supernatural Religion*, pp. 172-176. ஆதிசபைத் தலைவர்களின் நூல்களில் மாத்திரமல்ல, பழைய ஏற்பாட்டின் கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பிலும், புதிய ஏற்பாட்டிலும், லொகியா என்னும் சொல், பேசப்படும் வாக்கியங்களை மாத்திரமல்ல, செய்யப்படும் காரியங்களையும், அதாவது செயல்களையும் குறிப்பிடுவதற்கு உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது (G.Kittel, *Theological Dictionary of the New Testament*, Volume 4, pp. 137-141).

²⁶ J.B.Green, S.Acknigt, I.H.Marshall, ed., *Dictionary of Jesus and the Gospels*, p. 527. மாற்குவின் சுவிசேஷத்தை இசீபியஸ் லொகியா என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார் (Eusebius, *The Ecclesiastical History*, III. Xxxx. 15).

²⁷ N.E.Stonehouse, *Origins of the Synoptic Gospels*, p. 92.

²⁸ Eusebius, *The Ecclesiastical history*, V. x. 3.

²⁹ J.B.Green, S.McKnight, I.H.Marshall, ed., *Dictionary of Jesus and the Gospels*, p. 527.

³⁰ D.Guthrie, *New Testament Introduction*, p. 39.

³¹ Irenaeus, *Against Heresies*, 3.1.1.

³² Eusebius, *The Ecclesiastical history*, 6.25.4.

³³ K.E.Bailey, *Jesus Through Middle Eastern Eyes: Cultural Studies in the Gospels*, p. 95.

³⁴ E.H.Palmer, ed., *The Encyclopaedia of Christianity Volume 1*, pp. 387-388. Wilmington: The National Foundation for Christian Education, 1964.

³⁵ E.F.Harrison, *Introduction to the New Testament*, p. 168.

மொழிபெயர்க்கப்பட்டவைகளாக அல்ல, நேரடியாகக் கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்டவைகளாகவே இருக்கின்றன.³⁶ இதனால், கி.பி.4ஆம் நூற்றாண்டில் லத்தீனுக்கு வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்த ஜெரோம் என்பவர், “எபிரெய மொழியில் எழுதப்பட்ட சுவிசேஷத்தைப் பிற்காலத்தில் மத்தேயு கிரேக்கத்திற்கு மொழிபெயர்த்தார்”³⁷ என்று குறிப்பிட்டுள்ளதும் வெறும் ஊகமாகவே உள்ளது. ஆனாலும், மத்தேயு ஆரம்பத்தில் அரமேய மொழியில் எழுதிய சுவிசேஷமே கிரேக்கத்திற்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ஆதிசபையினரால் உபயோகிக்கப்பட்டது என்னும் கருத்தே கி.பி.19ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஆராய்ச்சியாளர்கள் மத்தியில் இருந்தது. ஆனாலும், மத்தேயு கிரேக்க மொழியிலேயே சுவிசேஷத்தை எழுதினார் என்பதே தற்கால ஆராய்ச்சியாளர்களின் முடிவாய் உள்ளது.³⁸ ஏனெனில், “எபிரெயருக்கு எழுதப்பட்ட சுவிசேஷம்” என்னும் ஒரு புத்தகத்தையே தான் ஆரம்பத்தில் மத்தேயு எழுதிய சுவிசேஷம் என்று தவறாகப் புரிந்துகொண்டதாகவும் ஜெரோம் குறிப்பிட்டுள்ளார்.³⁹ இதனால், இவ்விதமாகவே பேப்பியஸ்சும் மத்தேயு எபிரெய மொழியிலேயே தன்னுடைய சுவிசேஷத்தை எழுதினார் என்னும் தவறான எண்ணமுடையவராக இருந்திருக்கவேண்டும் என்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர்.⁴⁰

மத்தேயுவின் சுவிசேஷத்தைப்பற்றிய பேப்பியஸ்சின் குறிப்பு, இச்சுவிசேஷம் என்ன மொழியில் எழுதப்பட்டது என்னும் சர்ச்சையை ஏற்படுத்தியதினால், ஆரம்பத்தில் மத்தேயு பாலஸ்தீனாவில் இருந்த காலத்தில் யூதர்களுக்கு எழுதிய சுருக்கமான சுவிசேஷப் புத்தகத்தைப் பிற்காலத்தில் கிரேக்கத்தில் விரிவுபடுத்தி எழுதியுள்ளார் என்றும், ஆதிசபை இக்கிரேக்க சுவிசேஷத்தையே உபயோகித்துள்ளது என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர்.⁴¹ ஆனால், பேப்பியஸ்சின் குறிப்பில் “எபிரெய மொழியில்” என்னும் சொற்பிரயோகம் “ஹெப்ராய்டி டயலெக்தோ” (*Hebraidi dialekto*) என்றே உள்ளது. எனவே, இதை “எபிரெய மொழியில்” என்றல்ல, “எபிரெய மொழிநடையில்” என்றே மொழிபெயர்க்கவேண்டும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டும் ஆராய்ச்சியாளர்கள், மத்தேயு எபிரெய மொழியில் அல்ல, எபிரெய மொழிநடையில், அதாவது, “எபிரெயர்களின் சிந்தனையின்படியான மொழிநடையில்” அதாவது, எபிரெயர்கள் ஒரு காரியத்தை எழுதும் விதத்தில் கிரேக்க மொழியில் சுவிசேஷத்தை எழுதியுள்ளார் என்பதை அறியத்தந்துள்ளனர்.⁴² மேலும், பெரும்பாலான பழைய ஏற்பாட்டு வசனங்களை மத்தேயு எபிரெய வேதாகமத்திலிருந்து அல்ல, கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பிலிருந்தே எடுத்துள்ளார். எனவே, அவர் எபிரெய மொழியில் சுவிசேஷத்தை எழுதியிருந்தால் நேரடியாகவே எபிரெய வேதாகமத்திலிருந்தே வசனங்களை எடுத்து எழுதியிருப்பார். எனவே, “மத்தேயு எபிரெய மொழிநடையில் கிரேக்க மொழியில்” சுவிசேஷத்தை எழுதியுள்ளார்.⁴³ இதனால்தான். தற்காலத்தில் இச்சுவிசேஷத்தின் கிரேக்க மொழிக் கையெழுத்துப் பிரதிகள் மாத்திரமே நம்மிடத்தில் உள்ளன.

மத்தேயு எக்காலத்தில் சுவிசேஷத்தை எழுதினார்?

மத்தேயு எந்த மொழியில் சுவிசேஷத்தை எழுதினார் என்பது எவ்வாறு சர்ச்சைக்குரிய விஷயமாக இருக்கின்றதோ, அதைப்போலவே அவர் எக்காலத்தில் சுவிசேஷத்தை எழுதினார் என்பதும் தற்காலத்தில் அதிக சர்ச்சைக்குரிய விஷயமாகவே உள்ளது. இதனால், கி.பி. 40 முதல் 140 வரை வித்தியாசமான ஆண்டுகள் ஆராய்ச்சியாளர்களினால் ஊகிக்கப்பட்டுள்ளன.⁴⁴ மேலும், தற்காலத்தில் பெரும்பாலான ஆராய்ச்சியாளர்கள் மாற்குவின் சுவிசேஷமே முதலாவதாக எழுதப்பட்டது என்னும் எண்ணமுடையவர்களாக இருப்பதினால், மத்தேயுவின் சுவிசேஷம் கி.பி.65இற்குப் பின்பே எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்றே எண்ணுகின்றனர். ஆனால், இயேசுகிறிஸ்துவின் அப்போஸ்தலனாக அவரோடு மூன்று வருஷங்கள் இருந்த மத்தேயு, அப்போஸ்தலனாயில்லாத மாற்குவின் சுவிசேஷத்தைப் பார்த்து எழுதவேண்டிய அவசியம்

³⁶ G.A.Hadjiantoniou, *New Testament Introduction*, p. 110; D.A.Hagner, *The New Testament : A Historical and Theological Introduction*, p. 195; E.F.Harrison, *Introduction to the New Testament*, p. 169.

³⁷ Jerome, *Lives of Illustrious Men*, 2.3.

³⁸ D.E.Hiebert, *An Introduction to the New Testament Volume 1: The Gospels and Acts*, p. 54.

³⁹ E.F.Harrison, *Introduction to the New Testament*, p. 168.

⁴⁰ W.G.Kummel, *Introduction to the New Testament*, p. 85; E.F.Harrison, *Introduction to the New Testament*, p. 169.

⁴¹ D.E.Hiebert, *An Introduction to the New Testament Volume 1: The Gospels and Acts*, pp. 54-56; A.Wikenhauser, *New Testament Introduction*, p. 195.

⁴² R.H.Gundry, *Matthew: A Commentary on His Literary and Theological Art*, pp. 619-620. Eerdmans 1982.

⁴³ J.B.Green, S.McKnight, I.H.Marshall, ed., *Dictionary of Jesus and the Gospels*, pp. 527-528.

⁴⁴ J.Moffatt, *A Introduction to the Literature of the New Testament*, p. 213.

இல்லை என்பதினால்,⁴⁵ மாற்குவின் சுவிசேஷம் எழுதப்பட்ட பின்பே மத்தேயுவின் சுவிசேஷம் எழுதப்பட்டது என்று கூறமுடியாது. இதனால், மாற்குவின் சுவிசேஷத்தைப் பார்த்தே மத்தேயுவின் சுவிசேஷம் எழுதப்பட்டது என்று வாதிடுபவர்களில் பலர், இச்சுவிசேஷம் இயேசுகிறிஸ்துவின் அப்போஸ்தலனாயிருந்த மத்தேயுவினால் எழுதப்படவில்லை என்றும் எண்ணுகின்றனர். ஆனால், ஆதி சபைத் தலைவர்கள் அனைவரும் மத்தேயுவின் சுவிசேஷத்தையே அதிகமாக உபயோகித்துள்ளதோடு, இதுவே முதலாவதாக எழுதப்பட்டது என்றும், இது அப்போஸ்தலனாகிய மத்தேயுவினாலேயே எழுதப்பட்டது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.⁴⁶ எனினும், அப்போஸ்தலர் 8ஆம் அதிகார சம்பவங்களுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இச்சுவிசேஷம் எழுதப்பட்டிருக்காது. ஏனெனில், அப்போஸ்தலர்கள் அக்காலத்தில் எருசலேமில் இருந்ததினால், (அப்.8:1)⁴⁷ அங்கிருந்தவர்களுக்கு இயேசுகிறிஸ்துவைப்பற்றி அறிவிப்பதற்குப் புத்தகங்கள் எதுவும் தேவைப்பட்டிராது.⁴⁸ மேலும், மத்தேயுவின் சுவிசேஷத்தில் எருசலேம் ஆலயத்தின் அழிவு இன்னும் நிறைவேறாத ஒரு தீர்க்கதரிசனமாகவே குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதினால் (மத்.24:1-2),⁴⁹ கி.பி.70இல் எருசலேம் நகரமும் ஆலயமும் ரோமர்களினால் அழிக்கப்படுவதற்கும் முன்பே இச்சுவிசேஷம் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்.⁵⁰ மேலும், கி.பி.50இற்கும் 64இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பாலஸ்தீனா இருந்த நிலைமையையே மத்தேயுவின் சுவிசேஷம் பிரதிபலிக்கின்றது⁵¹ என்பதையும் நாம் கருத்திற்கொள்ள வேண்டியது அவசியம்.

கி.பி.70ஆம் ஆண்டிற்கும் முன்பே மத்தேயுவின் சுவிசேஷம் எழுதப்பட்டது என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளாத ஆராய்ச்சியாளர்கள், எருசலேம் நகரத்தின் அழிவு மத்தேயுவின் சுவிசேஷத்தில் எதிரொலிக்கிறது என்றும்,⁵² மத்தேயு 22:7ஐ எருசலேம் நகரத்தின் அழிவைப்பற்றிய குறிப்பு என்றும்,⁵³ எருசலேம் நகரத்தின் அழிவைப்பற்றிய தீர்க்கதரிசனம் பிற்காலத்தில் மாற்கு 13ஆம் அதிகாரத்தைப் பார்த்து எழுதப்பட்டுள்ளது என்றும் கூறி,⁵⁴ கி.பி.70ஆம் ஆண்டிற்கும் பின்பே மத்தேயுவின் சுவிசேஷம் எழுதப்பட்டது என்று வாதிடுகின்றனர். ஆனால், இவர்கள் கூறுவது போல, எருசலேம் நகரத்தின் அழிவு மத்தேயு சுவிசேஷத்தின் எந்த ஒரு வசனத்திலும் எதிரொலிக்கவில்லை. இதைப்போலவே, மத்தேயு 22:7 நகரத்தின் அழிவைப்பற்றிய குறிப்பும் இல்லை. ஏனெனில், இது, இயேசுகிறிஸ்து கூறிய ஒரு உவமையின் ஒரு வசனமாகவே உள்ளது. மேலும், இவ்வவமையில் பட்டணம் சுட்டெரிக்கப்படுவதாக இயேசுகிறிஸ்து குறிப்பிட்டுள்ளார் (மத்.22:7). ஆனால், ரோமர்கள் எருசலேம் நகரை அழித்தபோது அதை அவர்கள் சுட்டெரிக்கவில்லை என்பதினால்,⁵⁵ இவ்வசனத்தை எருசலேம் நகரத்தின் அழிவாக வியாக்கியானம் செய்ய முடியாது.⁵⁶ மேலும், எருசலேம் நகரம் அழிந்த பின்னர், மாற்கு 13ஆம் அதிகாரத்தைப் பார்த்து, ஒரு தீர்க்கதரிசனத்தை மத்தேயு எழுதியுள்ளார் என்று கூறுவது, மத்தேயுவின் மொழிநடையையே அறியாத ஒரு விளக்கமாகவே உள்ளது. ஏனெனில், ஏனைய சுவிசேஷங்களைப் போலில்லாது, மத்தேயுவின் சுவிசேஷத்திலேயே அதிகளவு தீர்க்கதரிசன நிறைவேறுதல்கள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன. இதனால், கி.பி.70இல் எருசலேம் நகரமும் ஆலயமும் அழிந்த பின்பே மத்தேயு சுவிசேஷத்தை எழுதியிருந்தால் அவர் நிச்சயமாக 24ஆம் அதிகாரத்திலுள்ள தீர்க்கதரிசனத்தை எழுதும்போது, இயேசுகிறிஸ்து முன்னறிவித்த விதமாக எருசலேம் ஆலயம் அழிந்துபோயிற்று என்றும் குறிப்பிட்டிருப்பார். உண்மையில், புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள நான்கு சுவிசேஷங்களுமே

⁴⁵ V.Taylor, *The Gospels*, p. 81.

⁴⁶ Eusebius, *The Ecclesiastical history*, 3.24.6-7.

⁴⁷ அப்போஸ்தலர் 8:1இல், “அக்காலத்திலே எருசலேமிலுள்ள சபைக்கு மிகுந்த துன்பம் உண்டாயிற்று. அப்போஸ்தலர்தவிர, மற்ற யாவரும் யூதேயா சமாரியா தேசங்களில் சிதறப்பட்டுப்போனார்கள்” என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

⁴⁸ M.C.Tenney, *New Testament Survey*, p. 150.

⁴⁹ மத்தேயு 24:1-2இல், “இயேசு தேவாலயத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுப்போகையில், அவருடைய சீஷர்கள் தேவாலயத்தின் கட்டிடங்களை அவருக்குக் காண்பிக்க அவரிடத்தில் வந்தார்கள். இயேசு அவர்களை நோக்கி: இவைகளையெல்லாம் பார்க்கிறீர்களே, இவ்விடத்தில் ஒரு கல்லின்மேல் ஒரு கல்லிராதபடிக்கு எல்லாம் இடிக்கப்பட்டுப்போகும் என்று மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் என்றார்” என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும், இவ்வதிகாரத்தில் இவ்விரு வசனங்கள் மாத்திரமே எருசலேம் நகரத்தின் அழிவைப்பற்றிய தீர்க்கதரிசனமாகும். ஏனையவைகள் உலகின் முடிவுகாலத்தைப்பற்றிய முன்னறிவிப்புகளாகும்.

⁵⁰ D.E.Hiebert, *An Introduction to the New Testament Volume 1: The Gospels and Acts*, p.65.

⁵¹ D.E.Aune, ed., *Studies in New Testament and Early Christian Literature*, p. 133. Leiden 1972.

⁵² A.Harnak, *Chronologie*, 1:654, Cited in E.F.Harrison, *Introduction to the New Testament*, p. 175.

⁵³ A.F.J.Klijn, *An Introduction to the New Testament*, p. 34.

⁵⁴ S.E.Johnson & G.A.Buttrick, *Matthew: Interpreter's Bible Commentary Volume 7*, pp. 240-241.

⁵⁵ F.Josephus, *The Wars of the Jews*, 6.249-250. உண்மையில், அக்காலத்தில் ஆலயமே தீக்கிரையாக்கப்பட்டது.

⁵⁶ L.Morris, *Matthew: The Pillar New Testament Commentary*, p. 9.

எருசலேம் நகரம் அழிவதற்கும் முன்பே எழுதப்பட்டுள்ளன. ஏனெனில், எந்தவொரு சுவிசேஷத்திலும் எருசலேம் நகரம் அழிந்துவிட்டது என்பதற்கு எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை.⁵⁷

கி.பி.70ஆம் ஆண்டு எருசலேம் நகரம் அழிந்த பின்னர், மாற்கு 13ஆம் அதிகாரத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு மத்தேயு 24ஆம் அதிகாரத்தில் எருசலேம் நகரத்தின் அழிவைப்பற்றிய தீர்க்கதரிசனம் எழுதப்பட்டது என்னும் விளக்கம், இயேசுகிறிஸ்துவின் தீர்க்கதரிசன அறிவையே கேலிசெய்யும், அல்லது கேள்விக்குரியதாகும் விளக்கமாகவே உள்ளது. ஆனால், மத்தேயு 24:1-2இன் தீர்க்கதரிசனம் மாத்திரமல்ல, “யூதாஸ் ஆலயத்தில் எறிந்துவிட்ட பணத்தில் அந்நியரை அடக்கம் பண்ணுவதற்காக ஆசாரியர்களினால் வாங்கப்பட்ட நிலம்” மத்தேயு 27:8இல், “இந்நாள் வரைக்கும் இரத்தநிலம் என்னப்படுகிறது” என்னும் குறிப்புடன் இச்சுவிசேஷம் கி.பி.70இற்கும் முன்பே எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. ஏனெனில், கி.பி.70இல் எருசலேம் நகரம் அழிக்கப்பட்ட பின்னர் யூதர்கள் உலகெங்கும் சிதறப்பட்டுப் போனதினால், அதன் பின்னர் இந்நிலம் அந்நியரை அடக்கம் பண்ணுவதற்கான நிலமாக இருக்கவில்லை.⁵⁸ மேலும், மத்தேயுவின் சுவிசேஷத்தில் எருசலேம் நகரம் அழிந்துவிட்டது என்பதற்கு எவ்வித குறிப்புகளும் இல்லை. எனவே, எருசலேம் நகரம் அழிவதற்கும் முன்பே மத்தேயுவின் சுவிசேஷம் எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதை எவ்விதத்திலும் மறுக்க முடியாதுள்ளது. மேலும், கி.பி.64இற்கும் 65இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பேதுரு கொல்லப்பட்டதினாலும், பேதுரு உயிரோடிருந்த காலத்திலேயே மாற்குவின் சுவிசேஷமும், மாற்குவின் சுவிசேஷம் எழுதப்படுவதற்கும் முன்பே மத்தேயுவின் சுவிசேஷமும் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்.⁵⁹ அதேசமயம், ஆதிசபைத் தலைவர்களின் குறிப்புகளின்படி மத்தேயு பாலஸ்தீனாவை விட்டுச் செல்வதற்கும் முன்பே சுவிசேஷத்தை எழுதியுள்ளதினால் கி.பி.50 அளவில் இச்சுவிசேஷம் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்.⁶⁰

மத்தேயு எங்கிருந்து சுவிசேஷத்தை எழுதினார்?

மத்தேயு எம்மொழியில் எக்காலத்தில் சுவிசேஷத்தை எழுதினார்? என்பது சர்ச்சைக்குரியதாய் இருப்பதுபோலவே, அவர் எங்கிருந்து சுவிசேஷத்தை எழுதினார்? என்பதும் சர்ச்சைக்குரிய விஷயமாகவே உள்ளது. இதனால் சில ஆராய்ச்சியாளர்கள், இதை நாம்மால் எவ்விதத்திலும் அறிந்துகொள்ளவோ, இல்லையென்றால் ஊகிக்கவோ முடியாது என்றும் எண்ணுகின்றனர்.⁶¹ ஏனெனில், பேப்பியஸ்சின் குறிப்பை ஆதாரமாகக்கொண்டு மத்தேயு எபிரெய மொழியில் அல்லது அரமேய மொழியில் சுவிசேஷத்தை எழுதினார் என்று வாதிடுபவர்கள், அவர் பாலஸ்தீனாவை விட்டு வேறிடங்களுக்குச் செல்வதற்கும் முன்பே சுவிசேஷத்தை எழுதினார் என்று கூறுகின்றனர். ஆனால், மத்தேயு கிரேக்க மொழியிலேயே சுவிசேஷத்தை எழுதினார் என்று எண்ணுபவர்கள், அவர் அந்தியோகியாவில் இருக்கும் காலத்திலேயே சுவிசேஷத்தை எழுதியிருக்கவேண்டும் என்று கருதுகின்றனர்.⁶² இதனால், அக்காலத்தில் அரமேய மொழிபேசும் யூதர்கள் வாழ்ந்த பாலஸ்தீனாவில் மத்தேயு இருந்த காலத்தில் அவர் இச்சுவிசேஷத்தை எழுதியிருக்க முடியாது என்பதே இவர்களின் தர்க்கமாகும். மேலும், மத்தேயு சில அரமேய மொழிச் சொற்களுக்கு கிரேக்கத்தில் விளக்கத்தைக் கொடுத்திருப்பதினால் அரமேய மொழிபேசும் மக்கள் வாழ்ந்த பிரதேசத்திலிருந்து இச்சுவிசேஷத்தை எழுதியிருக்க முடியாது என்றும் இவர்கள் கூறுகின்றனர்.⁶³ இதனால்தான், அக்காலத்தில் கிரேக்க மொழிபேசும் யூதர்கள் அதிகமாக வாழ்ந்த அந்தியோகியா பட்டணத்திலிருந்தே மத்தேயு சுவிசேஷத்தை எழுதியிருக்க வேண்டும் என்று இவர்கள் கூறுகின்றனர்.⁶⁴ ஆனால், சிலர் தீரு அல்லது சீதோன் பட்டணம் என்றும்,⁶⁵ வேறு சிலர்

⁵⁷ C.C.Torrey, *The Four Gospels*, p. 256.

⁵⁸ D.E.Hiebert, *An Introduction to the New Testament Volume I: The Gospels and Acts*, p.65.

⁵⁹ R.T.France, *Matthew: The New International Commentary on the New Testament*, p. 19.

⁶⁰ J.F.Walvoord & R.B.Zuck, *The Bible Knowledge Commentary – New Testament*, p. 16.

⁶¹ R.C.H.Lenski, *The Interpretation of St. Matthew's Gospel*, p. 19.

⁶² M.C.Tenney, *New Testament Survey*, pp. 150-151; D.E.Hiebert, *An Introduction to the New Testament Volume I: The Gospels and Acts*, p.63.

⁶³ C.B.Williams, *An Introduction to New Testament Literature*, p. 46.

⁶⁴ E.F.Harrison, *Introduction to the New Testament*, p. 174; R.H.Gundry, *A Survey of the New Testament*, p. 88;

B.H.Streeter, *The Four Gospels: A Study of Origins*, pp. 500-527; London: Macmillan, 1924.

⁶⁵ G.D.Kilpatrick, *Origins of the Gospel According to Matthew*, pp. 131-134. Oxford: Clarendon, 1946

செசரியா,⁶⁶ அல்லது யோர்தான் என்றும் கூறுகின்றனர்.⁶⁷ மேலும், மத்தேயு எகிப்திலுள்ள அலெக்சாந்திரியா பட்டணத்திற்கும் சென்றுள்ளதினால், அவர் அங்கிருந்தே சவிசேஷத்தை எழுதியிருக்க வேண்டும் என்றும் சிலர் எண்ணுகின்றனர்.⁶⁸

மத்தேயு எங்கிருந்து சவிசேஷத்தை எழுதினார் என்பதில் தற்கால ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருத்து முரண்பாடுடையவர்களாக இருப்பதினால், இவ்விஷயத்தில் நாம் ஆதிசபைத் தலைவர்களின் குறிப்புகளைக் கருத்திற்கொள்ளவேண்டியது அவசியம். உண்மையில், ஆராய்ச்சியாளர்கள் மத்தியில் அதிகளவு சர்ச்சையை ஏற்படுத்தியுள்ள பேப்பியஸ் என்பவரின் குறிப்பு மத்தேயுவின் சவிசேஷம் எங்கிருந்து எழுதப்பட்டது என்பதை அறிந்துகொள்வதற்கு நமக்கு உதவிசெய்கிறது. ஏனெனில், நாம் ஏற்கனவே பார்த்தவிதமாக, பேப்பியஸின் குறிப்பில், மத்தேயு “எபிரெய மொழியில் எழுதிய வாக்கியங்கள்” அவர் எழுதிய சவிசேஷப் புத்தகத்தையே குறிக்கின்றது. அதேபோல, “எபிரெய மொழியில்” என்பதற்கு பேப்பியஸ் உபயோகித்துள்ள “ஹெப்ராய்டியலெக்தோ” (*Hebraidi dialekto*) என்னும் சொற்பிரயோகத்தின்படி, எபிரெய மொழிநடையில் ஆனால், கிரேக்க மொழியில் மத்தேயு சவிசேஷத்தை எழுதியுள்ளார். இதனால், யூதர்கள் அதிகமாக வாழ்ந்த பிரதேசத்திலேயே இச்சவிசேஷம் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். மேலும், அக்காலத்தில் பாலஸ்தீனாவுக்கு வெளியிலும் யூதர்கள் வாழ்ந்தபோதிலும், “எபிரெயர்கள் மத்தியிலேயே இச்சவிசேஷம் எழுதப்பட்டது” என்னும் இரணாயஸ் என்பவரின் குறிப்பு,⁶⁹ இது பாலஸ்தீனாவில் வைத்தே எழுதப்பட்டது என்பதையே அறியத்தருகின்றது.⁷⁰ மேலும், “எபிரெயர்கள் மத்தியில் ஊழியம் செய்த மத்தேயு வேறிடங்களுக்குச் செல்வதற்கு முன்பு அவர்களுக்கு ஒரு சவிசேஷத்தை எழுதினார்” என்னும் இசீபியஸ் என்பவரின் குறிப்பும் இதை உறுதிப்படுத்துகிறது.⁷¹ இதைப்போலவே, இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் சவிசேஷங்களுக்கு எழுதப்பட்ட முன்னுரையிலும், கி.பி.4ஆம் நூற்றாண்டில் லத்தீனுக்கு வேதத்தை மொழிபெயர்த்த ஜெரோம் என்பவரின் குறிப்பிலும், மத்தேயு யூதேயாவில் இருக்கும் போதே சவிசேஷத்தை எழுதினார் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.⁷² எனவே, தற்கால ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஆதிசபைத் தலைவர்களின் இக்குறிப்புகளை நம்பகமானவைகளாக ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்களாக இருந்தாலும், மத்தேயு எங்கிருந்து சவிசேஷத்தை எழுதினார் என்பதற்கு இவர்கள் கொடுக்கும் விளக்கங்கள் ஒன்றையொன்று முரண்படுத்துவதாக இருப்பதனாலும், ஆதிசபைத் தலைவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளபடி மத்தேயு பாலஸ்தீனாவில் இருக்கும் காலத்திலேயே இச்சவிசேஷத்தை எழுதியுள்ளார் என்பதே ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய கருத்தாய் உள்ளது.⁷³

மத்தேயு எப்படிப்பட்ட சவிசேஷத்தை எழுதியுள்ளார்?

புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள சவிசேஷப் புத்தகங்கள் நான்கும் இயேசுகிறிஸ்துவைப்பற்றிய நற்செய்தியை நமக்கறியத்தரும் நூல்களாக இருந்தாலும், ஒவ்வொரு சவிசேஷமும் குறிப்பிட்ட ஒரு நோக்கத்தோடு எழுதப்பட்ட தனித்துவமான புத்தகமாக உள்ளது. இதனால், மத்தேயுவின் சவிசேஷத்தைச் சரியான விதத்தில் புரிந்து கொள்வதற்கு, தனிப்பட்டரீதியாக இச்சவிசேஷம் எப்படிப்பட்டது என்பதை நாம் அறிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியமாய் உள்ளது. எனினும், நாம் ஏற்கனவே பார்த்தவிதமாக, மத்தேயு பாலஸ்தீனாவிலிருந்த யூதர்களுக்கே சவிசேஷப் புத்தகத்தை எழுதியதினால், மற்ற மூன்று சவிசேஷப் புத்தகங்களையும் போலல்லாமல், இதில் யூதர்களுக்கு அவசியமான பல விஷயங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இதனால், இது யூதர்கள் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த மேசியாவாக இயேசுகிறிஸ்துவைக் காண்பிக்கும் விதத்தில் எழுதப்பட்ட சவிசேஷமாக உள்ளது. இதனால்தான், மற்ற சவிசேஷப் புத்தகங்களில் இல்லாத அளவுக்குப் பழைய ஏற்பாட்டு மேற்கோள்கள் மத்தேயுவின் சவிசேஷத்தில் உள்ளது. அதாவது, 54 நேரடியான பழைய ஏற்பாட்டு மேற்கோள்களும், 262 பழைய ஏற்பாட்டுச் சொற்பிரயோகங்களும் கருத்துகளும் மத்தேயுவின் சவிசேஷத்தில் இருப்பதாகக் கணிப்பிடப்பட்டுள்ளது.⁷⁴

⁶⁶ B.T.Viviano, “Where was the Gospel According to St. Matthew Written” In *Catholic Biblical Quarterly*. 41 (1979), pp. 533-546.

⁶⁷ H.D.Slingerland, “The Transjordanian Origin of St. Matthew’s Gospel” In *JSNT* 3 (1979), 18-28.

⁶⁸ S.G.F.Brandon, *The Fall of Jerusalem and the Christian Church*, pp. 177-178, 217-248. London: SPCK, 1951.

⁶⁹ Irenaeus, *Against Heresies*, 3.1.1.

⁷⁰ R.T.France, *EMatthew: Evangelist and Teacher*, p. 91.

⁷¹ Eusebius, *The Ecclesiastical history*, 5.25.3-6.

⁷² Jerome, *Lives of Illustrious Men*, 2.3.

⁷³ R.T.France, *Matthew: Evangelist and Teacher*, p. 94.

⁷⁴ R.T.France, *Matthew: The New International Commentary on the New Testament*, p. 10.

இதற்கும் மேலதிகமாகப் பல வசனங்களில் மத்தேயு பழைய ஏற்பாட்டு சிந்தனையின் பின்னணியில் இயேசுகிறிஸ்துவின் வாழ்வைச் சித்தரித்துள்ளதையும் நாம் இச்சுவிசேஷத்தில் அவதானிக்கலாம். இதனால், “பத்துத் தடவைகள் தீர்க்கதரிசியினால் உரைக்கப்பட்டது நிறைவேறும்படி இப்படி நடந்தது” (மத்.1:22, 2:15, 1:17, 2:23, 4:14, 8:17, 12:17, 13:35, 21:4, 27:9) என்று நேரடியாகப் பழைய ஏற்பாட்டு வசனங்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் மத்தேயு, ஏனைய இடங்களில் இத்தகைய சொற்பிரயோகம் இல்லாமலேயே பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசனங்கள் இயேசுகிறிஸ்துவின் வாழ்வில் நிறைவேறி உள்ளதைக் காண்பித்துள்ளார்.⁷⁵ ஏனெனில், “பழைய ஏற்பாட்டு வேதவாக்கியங்கள் இயேசுகிறிஸ்துவின் வாழ்வில் நிறைவேறி உள்ளன என்பதைக் காண்பிப்பதே மத்தேயு சுவிசேஷத்தை எழுதுவதன் நோக்கமாய் இருந்தது,”⁷⁶ இதனால்தான், முதல் அதிகாரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வம்ச வரலாற்று அட்டவணை, இயேசுகிறிஸ்துவை யூத இனத்துடனும் அவர்களின் அரசகுலத்துடனும் தொடர்புபடுத்தும் விதத்தில், “ஆபிரகாமின் குமாரனாகிய தாவீதின் குமாரனான இயேசுகிறிஸ்து வினுடைய வம்ச வரலாறு” (மத்.1:1) என்ற குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

யூதர்கள் எதிர்பார்த்திருந்த மேசியாவாக இயேசுகிறிஸ்துவைக் காண்பிக்கும் மத்தேயு, சுவிசேஷத்தை யூதர்களுக்கே எழுதியுள்ளார் என்பதற்குப் புத்தகத்தில் பல ஆதாரங்கள் உள்ளன. இவற்றில் முக்கியமானது யூதர்களின் கலாசார சமூகப் பழக்க வழக்கங்கள் எவ்வித விளக்கக் குறிப்புகளும் இல்லாமல் மத்தேயுவினால் எழுதப்பட்டுள்ளதாகும். அதாவது, ஏனைய சுவிசேஷங்களில் யூதர்களின் பிரத்தியேகமான பழக்கவழக்கங்கள் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது போல மத்தேயுவின்குவிசேஷத்தில் யூதர்களின் பழக்கவழக்கங்களுக்கு விளக்கங்கள் எதுவும் கொடுக்கப்படவில்லை. இதனால்தான், இயேசுகிறிஸ்துவின் சீடர்கள் கைகழுவாமல் சாப்பிட்டதை யூதர்கள் ஏன் ஒரு குற்றமாகக் கருதினார்கள் என்பதை விளக்கும் விதத்தில் யூதர்களுடைய சுத்திகரிப்பு முறைகளை மாற்கு குறிப்பிடுவதுபோல, மத்தேயு குறிப்பிடவில்லை. அதாவது, “அப்பொழுது அவருடைய சீஷரில் சிலர் கழுவாத அசுத்த கைகளாலே போஜனம்பண்ணுகிறதை அவர்கள் கண்டு குற்றம்பிடித்தார்கள்” (மாற்.7:2) என்று எழுதும் மாற்கு, அடுத்த இரண்டு வசனங்களிலும், “ஏனெனில் பரிசேயர் முதலிய யூதர் அனைவரும் முன்னோர்களின் பாரம்பரியத்தைக் கைக்கொண்டு, அடிக்கடி கைகழவினாலொழியச் சாப்பிடமாட்டார்கள். கடையிலிருந்து வரும்போதும் ஸ்நானம்பண்ணாமல் சாப்பிட மாட்டார்கள். அப்படியே செம்புகளையும் கிண்ணங்களையும் செப்புக் குடங்களையும் மணைகளையும் கழுவுகிறதாமல்லாமல், வேறு அநேக ஆசாரங்களையும் கைக்கொண்டு வருவார்கள்” (மாற்.7:3-4) என்று ஒரு விளக்கத்தைக் கொடுத்துள்ளார். ஆனால் மத்தேயு இச்சம்பவத்தை எழுதும்போது, “அப்பொழுது, எருசலேமிலிருந்து வந்த வேதபாரகரும் பரிசேயரும் இயேசுவினிடத்தில் வந்து: உம்முடைய சீஷர்கள் முன்னோர்களின் பாரம்பரியத்தை ஏன் மீறி நடக்கிறார்கள்? கைகழுவாமல் போஜனம் பண்ணுகிறார்களே! என்றார்கள்” என்று மாத்திரமே குறிப்பிட்டுள்ளார். ஏனெனில், மாற்குவின் சுவிசேஷத்தில் இருப்பதைப்போன்ற யூதர்களின் சுத்திகரிப்பு முறைகளைப்பற்றிய விளக்கம் மத்தேயுவில் இல்லை. ஏனெனில், மத்தேயு யூதர்களுக்கே சுவிசேஷத்தை எழுதியுள்ளதினால், அவர்கள் மத்தியில் இருந்த பழக்க வழக்கங்களைப்பற்றி விளக்கவேண்டிய அவசியம் மத்தேயுவுக்கு இருக்கவில்லை. இதைப்போலவே ஏனைய சுவிசேஷங்களில் எழுதப்பட்டுள்ள இத்தகைய விளக்கங்கள் எதுவும் மத்தேயுவின்குவிசேஷத்தில் இராத்தினால் இது யூதர்களுக்கே எழுதப்பட்டுள்ளது என்பது தெளிவாகின்றது.

மத்தேயு யூதர்களுக்கு சுவிசேஷத்தை எழுதியதினால், யூதர்களுக்கு மாத்திரம் அவசியமான சில விஷயங்களையும் எழுதியுள்ளார். ஆனால், ஏனைய சுவிசேஷங்கள் புறஜாதியாருக்கு எழுதப்பட்டதினால் மத்தேயு யூதர்களுக்கு மாத்திரம் எழுதிய விஷயங்கள் அவற்றில் இல்லை. இவ்விதமாக மத்தேயுவின்குவிசேஷத்தில் மாத்திரம் இருக்கும் முக்கியமான ஒரு விஷயம் விவாகரத்திற்கான அனுமதியாகும். அதாவது, மத்தேயுவின்குவிசேஷத்தில் வேசித்தனத்திற்கு

⁷⁵ மத்தேயு கிரேக்க மொழியில் சுவிசேஷத்தை எழுதியிருந்தாலும், அவர் குறிப்பிடும் சில பழைய ஏற்பாட்டு வசனங்கள், பழைய ஏற்பாட்டின் கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பில் இருப்பதுபோல சுவிசேஷத்தில் எழுதப்படாமல் இருப்பதற்குக் காரணம், மத்தேயு எபிரேய வேதாகமத்திலிருந்து அவற்றை நேரடியாக மொழிபெயர்த்துள்ளதும், சில வசனங்களை வார்த்தைக்கு வார்த்தை மேற்கோளாகக் காண்பிக்காமல், வசனத்தின் கருத்தைத் தன்னுடைய மொழிநடையில் எழுதியிருப்பதுமேயாகும் (E.F.Harrison, *Introduction to the New Testament*, pp. 17-171). மேலும், மத்தேயு குறிப்பிடும் பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசன வசனங்கள், அவர் சுவிசேஷத்தை எழுதுவதற்கும் முன்பே ஏனைய அப்போஸ்தலர்களினாலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டவைகளாகவே இருந்தன (R.H.Fuller, *A Critical Introduction to the New Testament*, p. 117).

⁷⁶ R.T.France, *Matthew Evangelist and Teacher*, pp. 166-205.

விவாகரத்திற்கான அனுமதி கொடுக்கப்பட்டுள்ளது (மத்.5:32, 19:9).⁷⁷ ஆனால், இவ்வனுமதி மாற்குவிலும் லூக்காவிலும் கொடுக்கப்படவில்லை. இதனால்தான், மத்தேயு 5:32இல் உள்ள “வேசித்தன முகாந்திரத்தினாலொழிய” என்னும் வாக்கியமோ அல்லது, மத்தேயு 19:9இல் உள்ள, “வேசித்தனஞ் செய்ததினிமித்தமேயன்றி” என்னும் வாக்கியமோ மாற்குவிலும் லூக்காவிலும் இல்லை. அதாவது, மாற்கு 10:11-12இல் “எவனாகிலும் தன் மனைவியைத் தள்ளிவிட்டு, வேறொருத்தியை விவாகம்பண்ணினால், அவன் அவளுக்கு விரோதமாய் விபசாரஞ் செய்கிறவனாயிருப்பான். மனைவியும் தன் புருஷனைத் தள்ளிவிட்டு, வேறொருவனை விவாகம்பண்ணினால், விபசாரஞ்செய்கிறவனாயிருப்பான்” என்றும், லூக்கா 16:18இல், “எவனாகிலும் தன் மனைவியைத் தள்ளிவிட்டு, வேறொருத்தியை விவாகம்பண்ணினால், அவன் அவளுக்கு விரோதமாய் விபசாரஞ் செய்கிறவனாயிருப்பான். மனைவியும் தன் புருஷனைத் தள்ளிவிட்டு, வேறொருவனை விவாகம்பண்ணினால், விபசாரஞ்செய்கிறவனாயிருப்பான்” என்றே உள்ளது. ஆனால் மத்தேயுவில் “வேசித்தன முகாந்திரத்தினாலொழிய” என்னும் வாக்கியம் சேர்க்கப்பட்டு, வேசித்தனம் செய்தால் விவாகரத்து செய்யலாம் என்னும் அர்த்தத்தில் இயேசுகிறிஸ்துவின் கூற்று உள்ளது. ஏனெனில், இயேசுகிறிஸ்து குறிப்பிடும் விவாகரத்திற்கான அனுமதி யூத காலசாரத்திற்கு மாத்திரமே பொருத்தமானதாகும். இதனால், நாம் யூதர்களுக்கு மாத்திரம் கொடுக்கப்பட்ட அனுமதியை நமக்கான அனுமதியாகக் கருதமுடியாது. இதனால்தான், இவ்வனுமதியைப்பற்றிய வாக்கியம் புறஜாதியாருக்கு எழுதப்பட்ட மாற்குவிலும் லூக்காவிலும் இல்லை.

யூதர்களுக்காக எழுதப்பட்ட மத்தேயுவின் சுவிசேஷத்தில் யூதர்களுக்கு மாத்திரம் கொடுக்கப்பட்ட விவாகரத்திற்கான அனுமதியை சரியான விதத்தில் புரிந்துகொள்வதற்கு நாம் அக்கால யூதர்களின் கலாசாரத்தை அறிந்திருக்கவேண்டும். ஏனெனில், யூத கலாசாரத்தில் வேசித்தனம் விபசாரம் என்பவை இரண்டு வித்தியாசமான பாவங்களாக இருந்தன. அதாவது, திருமணமுடிக்காதவனுடைய பாலியல் பாவம் வேசித்தனம் என்றும், திருமணமுடித்தவனுடைய பாலியல் பாவம் விபசாரம் என்றும் யூதர்களினால் குறிப்பிடப்பட்டது.⁷⁸ இதனால்தான், மத்தேயு 15:19இலும் கலாத்தியர் 5:19இலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பாவங்களின் பெயர்ப் பட்டியல்களில் வேசித்தனம் விபசாரம் என்னும் இரண்டு சொற்களும் இருக்கின்றன. ஏனெனில், யூதர்களின் மொழிவழக்கில் இவ்விரு சொற்களும் இரண்டு வித்தியாசமான பாவங்களைக் குறிப்பிடும் சொற்களாய் இருந்தன.⁷⁹ எனினும், இதைப் புரிந்துகொள்வதற்கு நாம் அக்கால யூதர்களின் திருமணமுறையையும் அறிந்திருக்க வேண்டியது அவசியம். ஏனெனில், அக்கால யூதர்களின் கலாசாரத்தில் திருமணம் இரண்டு முக்கியமான வைபவங்களைக் கொண்டிருந்தது. இவற்றில் ஒன்று, நிச்சயதார்த்தம் மற்றது, திருமணம். எனினும், இவையிரண்டிற்கும் இடையில் ஒரு வருஷ கால இடைவெளியும் இருக்கும். ஏனெனில், நிச்சயதார்த்தம் செய்து கொண்டவர்கள் ஒரு வருஷம் வரை திருமண வாழ்வுக்காகத் தங்களை ஆயத்தப்படுத்துவதற்காகத் தங்களுடைய பெற்றோர்களுடன் வாழ்வார்கள். அதன்பின் ஒரு வருஷத்தின் பின்பு திருமணம் நடைபெற்ற பின்பே, அவர்கள் கணவன் மனைவியாக ஓரிடத்தில் ஒன்றாக வாழ்வார்கள்.⁸⁰ இதனால், நிச்சயதார்த்தம் செய்துகொண்டவர்கள் திருமணத்திற்கு முன் வேறு யாருடனாவது பாலுறவு கொண்டால் அது வேசித்தனம் என்றும், திருமணத்தின் பின் இத்தகைய காரியம் நடைபெற்றால் அது விபசாரம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. ஆனாலும், நிச்சயதார்த்தம் சட்டரீதியாகச்

⁷⁷ மத்தேயு 5:32இல், “வேசித்தன முகாந்திரத்தினாலொழிய தன் மனைவியைத் தள்ளிவிடுகிறவன், அவனை விபசாரஞ்செய்யப்பண்ணுகிறவனாயிருப்பான். அப்படித் தள்ளிவிடப்பட்டவனை விவாகம்பண்ணுகிறவனும் விபசாரஞ்செய்கிறவனாயிருப்பான்” என்றும், மத்தேயு 19:9இல், “ஆதலால், எவனாகிலும் தன் மனைவி வேசித்தனஞ்செய்ததினிமித்தமேயன்றி, அவளைத் தள்ளிவிட்டு வேறொருத்தியை விவாகம்பண்ணினால், அவன் விபசாரஞ்செய்கிறவனாயிருப்பான்” என்றும் இயேசுகிறிஸ்து தெரிவித்துள்ளார்.

⁷⁸ M.Geldard, “Jesus’ Teaching on Divorce” In *Churchman*. 92 (1978), pp. 134-143; A.Isaksson, *Marriage and Ministry in the New Testament*, pp. 135-136. Lund: C.W.K.Gleerup, 1965.

⁷⁹ புதிய ஏற்பாடு கிரேக்கத்தில் எழுதப்பட்டதினால், மத்தேயு 5:32இலும், 19:9இலும் வேசித்தனம் என்பதற்கு “:போர்னெய்யா” (*porneia*) என்னும் சொல்லும் விபசாரம் என்பதற்கு “மொய்ஷ்செய்யா” (*moicheia*) என்னும் சொல்லும் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. கிரேக்க மொழியில் “:போர்னெய்யா” என்னும் சொல் எல்லா வகையான பாலியல்கள் பாவங்களையும் குறிப்பிடுவதற்கு உபயோகிக்கப்பட்டதினாலும், வேதாகம கால யூதர்கள் திருமணத்திற்கு முன்பான பாலுறவை வித்தியாசமான ஒரு பாவமாகவே பார்த்தார்கள். இதனால்தான், அவர்களுடைய கலாசாரத்தில் விபசாரத்திற்கு விவாகரத்தல்ல, கல்லெறிந்து கொல்லுவதே கொடுக்கப்படும் தண்டனையாயிருந்தது (L.O.Richards, *Expository Dictionary of Bible Words*, p. 24).

⁸⁰ F.H.Wight, *Manners and Customs of Bible Lands*, pp. 129-130; E.Stapfer, *Palestine in the time of Christ*, pp. 159-162; R.Gower, *The New Manners and Customs of Bible Times*, pp. 64-69.

செய்யப்படுவதினால்,⁸¹ நிச்சயதார்த்தம் செய்தவர்களில் ஒருவர் வேறுயாருடனாவது பாலுறவில் ஈடுபட்டதினால், மற்றவருக்கு வேறு நபருடன் உறவுகொண்டவரைத் திருமணமுடிக்க விருப்பமில்லாவிட்டால், அவரை விவாகரத்து செய்வதற்கே இயேசுகிறிஸ்து அனுமதி கொடுத்துள்ளார். ஆனால், திருமணமுடித்தவர்களுக்கு அவர் விவாகரத்திற்கான அனுமதியைக் கொடுக்கவில்லை. இதனால்தான், இத்தகைய திருமணநடைமுறை இல்லாத புறஜாதியாருக்கு எழுதப்பட்ட மாற்குவிலும் லூக்காவிலும் வேசித்தனத்திற்கான விவாகரத்து அனுமதியைப்பற்றி எதுவும் எழுதப்படவில்லை.

மத்தேயு யூதர்களுக்கு சவிசேஷத்தை எழுதியதினாலேயே யூதர்களுக்கு மாத்திரம் அவசியமான விஷயங்களையும் சேர்த்து எழுதியுள்ளார். இதனால்தான், விவாகரத்து அனுமதியைப்பற்றிய விஷயம் மாத்திரமல்ல, ஓய்வுநாளைப்பற்றிய குறிப்பும் மத்தேயுவின் சவிசேஷத்தில் மாத்திரமே உள்ளது. அதாவது, யூதர்கள் ஓய்வுநாள் கட்டளையைக் கைக்கொள்பவர்களாக இருந்ததினால், மத்தேயு 24:20இல் “நீங்கள் ஓடிப்போவது மாரி காலத்திலாவது, ஓய்வுநாளிலாவது, சம்பவியாதபடிக்கு வேண்டிக்கொள்ளுங்கள்” என்னும் வசனம், மாற்கு 13:18இல் ஓய்வுநாள் என்னும் சொல் இல்லாமல், “நீங்கள் ஓடிப்போவது மாரிகாலத்திலே சம்பவியாதபடிக்கு வேண்டிக்கொள்ளுங்கள்” என்று உள்ளது. ஏனெனில், மாற்கு ரோமர்களுக்கு சவிசேஷத்தை எழுதியதினால் அவர்கள் மத்தியில் இல்லாத ஓய்வுநாளைப்பற்றி அவர் குறிப்பிடவில்லை. இதைப்போலவே அக்கால யூதர்களுக்கு மாத்திரம் அவசியமாயிருந்த பல விஷயங்கள் மத்தேயுவின் சவிசேஷத்தில் உள்ளன. ஆனால், இவைகள் ஏனைய சவிசேஷங்களில் எழுதப்படவில்லை. ஏனெனில், மத்தேயு யூதர்களுக்கே சவிசேஷத்தை எழுதினார்.

மத்தேயு யூதர்களுக்கு சவிசேஷத்தை எழுதியிருந்தாலும், இது புறஜாதியாருக்கும் உரியதாகவே உள்ளது. இதனால்தான், இரண்டாம் நூற்றாண்டில் புறஜாதி கிறிஸ்தவர்களினால் இச்சவிசேம் அதிகமாக உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது.⁸² எனினும், புத்தகத்தின் இறுதியிலேயே உலகெங்கும் சென்று சவிசேஷத்தை அறிவிக்கும்படியான கட்டளை இருப்பதினால் (மத்.28:19-20),⁸³ முழுப் புத்தகமும் இயேசுகிறிஸ்துவை யூதர்களின் மேசியாவாகவே காண்பிக்கிறது என்று பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்கள் எண்ணினாலும், புத்தகத்தின் ஆரம்பத்திலிருந்தே மத்தேயு புறஜாதியாருக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து, அவர்களும் தேவனுடைய ராஜ்யத்திற்கு உரியவர்கள் என்பதை உறுதிப்படுத்தியுள்ளார். இதனால்தான், சவிசேஷத்தின் ஆரம்பத்திலேயே யூத இனத்தோடு இயேசுகிறிஸ்துவை இணைக்கும் விதத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள வம்ச வரலாற்று அட்டவணையில் நான்கு புறஜாதிப் பெண்களின் பெயர்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதோடு (மத்.1:3, 5-6),⁸⁴ இயேசுகிறிஸ்துவைத் தரிசிக்கச் சென்ற யூதரல்லாத ஞானிகள் அவரை வழிபடுவதையும் குறிப்பிட்டுள்ளார் (மத்2:1-12). மேலும், “அவருடைய நாமத்தின்மேல் புறஜாதியார் நம்பிக்கையாய் இருப்பார்கள்” (மத்.12:21), என்பதை மத்தேயு சுட்டிக்காட்டுவது போலவே, “இஸ்ரவேலருக்குள் நாம் இப்படிப்பட்ட விசுவாசத்தைக் காணவில்லை என்று மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். அநேகர் கிழக்கிலும் மேற்கிலுமிருந்து வந்து, பரலோக ராஜ்யத்தில் ஆபிரகாம் ஈசாக்கு யாக்கோபு என்பவர்களோடே பந்தியிருப்பார்கள்” (மத்.8:10-11) என்றும், “தேவனுடைய ராஜ்யம் உங்களிடத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டு, அதற்கேற்ற கனிகளைத் தருகிற ஜனங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும்” (மத்.21:43) என்றும், “ராஜ்யத்தினுடைய இந்தச் சவிசேஷம் பூலோகமெங்கும் உள்ள சகல ஜாதிகளுக்கும் சாட்சியாகப் பிரசங்கிக்கப்படும்” (மத்.24:14) என்றும், தம்முடைய சீடர்கள் “புறஜாதியாருக்கும் சாட்சியாக இருப்பார்கள்” (மத்.10:18) என்றும் இயேசுகிறிஸ்துவே தெரிவித்துள்ளார். எனவே, மத்தேயு யூதர்களுக்கு சவிசேஷத்தை எழுதியுள்ளபோதிலும், இயேசுகிறிஸ்து யூதர்களுக்கு மாத்திரம் மேசியா அல்ல, அவர் முழு உலகத்திற்கும் இரட்சகர்

⁸¹ யூத காலாசாரத்தில் நிச்சயதார்த்தம் சட்டரீதியானதாக இருந்ததினால்தான், இயேசுகிறிஸ்துவின் சட்டரீதியான தகப்பன் யோசேப்பு, தான் நிச்சயதார்த்தம் செய்திருந்த மரியாள் தன்னோடு வாழ்வதற்கும் முன்பே காப்பவதியாயிருப்பதை அறிந்து அவளை விவாகரத்து செய்ய நினைத்தான் என்று மத்தேயு 1:18-19இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

⁸² D.E.Hiebert, *An Introduction to the New Testament*, p. 66.

⁸³ மத்தேயு 28:19-20இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இக்கட்டளை “உன்னதக் கட்டளை” (Great Commission) என்று கிறிஸ்தவர்களினால் அழைக்கப்படுகிறது. இதில், “நீங்கள் புறப்பட்டுப்போய், சகல ஜாதிகளையும் சீஷராக்கி, பிதா குமாரன் பரிசுத்த ஆவியின் நாமத்திலே அவர்களுக்கு ஞானஸ்நானங்கொடுத்து, நான் உங்களுக்குக் கட்டளையிட்டயாவையும் அவர்கள் கைக்கொள்ளும்படி அவர்களுக்கு உபதேசம்பண்ணுங்கள். இதோ, உலகத்தின் முடிவுபரியந்தம் சகல நாட்களிலும் நான் உங்களுடனேகூட இருக்கிறேன்” என்று இயேசுகிறிஸ்து கட்டளையிட்டுள்ளார்.

⁸⁴ இவ்வம்சவரலாற்ற அட்டவணையில் தாமார் (1:3) ராகாப், ரூத் (1:5) பத்சேபாள் (1:6) என்னும் புறஜாதிப் பெண்களின் பெயர்கள் உள்ளன.

என்பதை மத்தேயு தெளிவுபடுத்தியுள்ளதோடு, சவிசேஷத்தின் இறுதியில் உலகெங்கும் சென்று சவிசேஷத்தை அறிவிக்கும்படியான இயேசுகிறிஸ்துவின் கட்டளையையும் குறிப்பிட்டுள்ளார் (மத்.28:19-20).⁸⁵

யூதர்களுக்கு மாத்திரமல்ல, இயேசுகிறிஸ்து முழு உலகத்தினருக்கும் இரட்சகர் என்பதை மத்தேயு அறியத்தந்தாலும், அவர் சீடர்களை ஊழியத்திற்கு அனுப்பும்போது “நீங்கள் புறஜாதியார் நாடுகளுக்குப் போகாமலும், சமாரியர் பட்டணங்களில் பிரவேசியாமலும், காணாமற் போன ஆடுகளாகிய இஸ்ரவேல் வீட்டாரிடத்திற்குப் போங்கள்” (மத்.10:5-6) என்றும், தன்னிடத்தில் உதவிகேட்டு வந்த ஒரு கானானியப் பெண்ணுக்கு ஆரம்பத்தில் எவ்வித பதிலும் சொல்லாமல், “காணாமற்போன ஆடுகளாகிய இஸ்ரவேல் வீட்டாரிடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டேனேயன்றி, மற்றப்படியல்ல” (மத்.15:24) என்றும், அதன் பின்னர் அப்பெண்ணிடம் “பிள்ளைகளின் அப்பத்தை எடுத்து, நாய்க் குட்டிகளுக்குப் போடுகிறது நல்லதல்ல” (மத்.15:26) என்றும் கூறியதையும் மத்தேயு குறிப்பிட்டுள்ளதினால், அவர் இயேசுகிறிஸ்துவை ஒரு யூத இனவாதியாகவே காண்பித்துள்ளார் என்னும் எண்ணத்தைப் பலருக்கு ஏற்படுத்தியுள்ளது. ஆனாலும், இயேசுகிறிஸ்து உலகிலுள்ள சகல இன மக்களினதும் இரட்சகராகவே இருக்கின்ற போதிலும், தேவனுடைய திட்டத்தில் இஸ்ரவேல் மக்களுக்கே முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் நாம் கருத்திற்கொள்ளவேண்டியது அவசியம்.⁸⁶ இதனால்தான், இயேசுகிறிஸ்துவின் ஆரம்ப ஊழியம் இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு மாத்திரம் வரையறை செய்யப்பட்டிருந்தது.⁸⁷ ஏனெனில், இஸ்ரவேல் மக்களின் மூலம் ஏனைய இனங்களை ஆசீர்வதிப்பதே தேவனுடைய திட்டமாகும். இதனால்தான், அவர் இஸ்ரவேல் மக்களின் தகப்பனான ஆபிரகாமை அழைத்து பூமியிலுள்ள வம்சங்கள் எல்லாம் அவனுக்கூடாக ஆசீர்வதிக்கப்படும் என்று தெரிவித்தார் (ஆதி.12:3). இதன்படி, இயேசுகிறிஸ்துவும் ஒரு யூதராக இவ்வுலகத்திற்கு வந்து இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு முதலில் இரட்சிப்பின் நற்செய்தியை அறிவித்ததோடு இரட்சிப்பு யூதர்களின் வழியாக வருகிறது என்பதையும் தெளிவுபடுத்தினார். இதனால்தான், இயேசுகிறிஸ்து இவ்வுலகில் வாழ்ந்த காலத்தில் தம்முடைய ஊழியத்தை யூதர்களாகிய இஸ்ரவேல் மக்கள் மத்தியில் செய்ததோடு, ஆரம்பத்தில் தம்முடைய சீடர்களை ஊழியத்திற்கு அனுப்பும்போது இஸ்ரவேல் மக்களிடத்திற்கு மாத்திரம் அனுப்பினார். ஏனெனில், “அஸ்திபாரமாய் அமையும் இஸ்ரவேல் மக்களுக்கான ஊழியத்தை இல்லாமலாக்குவதாய் அல்ல, அதை உறுதிப்படுத்தி விரிவுபடுத்துவதாகவே புறஜாதியாருக்கான ஊழியம் இருக்கின்றது.”⁸⁸

தேவனுடைய திட்டத்தில் யூதர்களுக்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதினால் ஆரம்பத்தில் இயேசுகிறிஸ்து தம்முடைய சீடர்களை புறஜாதியாரிடம் அனுப்பாமல் இருந்தாலும், அவர் தம்மிடம் உதவி கேட்டு வந்த ஒரு கானானியப் பெண்ணிடம் “பிள்ளைகளின் அப்பத்தை எடுத்து நாய்க் குட்டிகளுக்குப் போடுகிறது நல்லதல்ல” (மத்.15:26) என்று கூறி புறஜாதியாரை இழிவுபடுத்தியுள்ளதாகப் பலர் எண்ணுகின்றனர்.⁸⁹ ஆனால், இயேசுகிறிஸ்து இவ்வாறு கூறியது கானானியப் பெண்ணின் மனதை எவ்விதத்திலும் புண்படுத்தவில்லை என்பதை நாம் கருத்திற்கொள்ளவேண்டியது அவசியம். உண்மையில், இயேசுகிறிஸ்து ஒரு யூதனிடம் இவ்வாறு கூறியிருந்தால் அவனுடைய மனம் புண்பட்டிருக்கும். ஏனெனில் யூதர்கள் நாய்களை அசுத்தமானவைகளாகக் கருதியதோடு அவர்கள் வீடுகளில் நாய்களை வளர்ப்பதில்லை. மேலும், குப்பைகள் கொட்டப்படும் இடங்களிலும் அசுத்தமான இடங்களிலும் அலைந்து திரியும் தெரு நாய்களையே அவர்கள் அறிந்திருந்தனர். ஆனால், இயேசுகிறிஸ்து கானானியப் பெண்ணிடமே பேசுகிறார். அதுவும் அவர் வழக்கமாக யூதர்களிடம் பேசும் அரமேய மொழியில் அல்ல, கானானியப் பெண்ணிடம் கிரேக்க மொழியிலேயே பேசியதோடு,⁹⁰ கானானிய வீடுகளில் நடைபெறும் காரியத்தையே உதாரணமாகக் காண்பித்துள்ளார். ஏனெனில், யூதர்கள் வீடுகளில் நாய்களை வளர்க்காததினால், அவர்களுடைய வீடுகளில் பிள்ளைகள் சாப்பிடும் அறையில் நாய்க் குட்டிகள் இருப்பதில்லை. ஆனால், அவர் கானானியப் பெண்ணோடு பேசுவதினால்

⁸⁵ இவ்வசனம் அடிக்குறிப்பு 82இல் உள்ளது.

⁸⁶ D.R.A.Hare, *Matthew: Interpretation Bible Commentary*, p. 111.

⁸⁷ L.Morris, *Matthew: The Pillar New Testament Commentary*, p. 245; D.A.Carson, *Matthew: The Expositor's Bible Commentary Volume 8*, p. 245.

⁸⁸ D.L.Turner, *Matthew: Baker Exegetical Commentary on the New Testament*, p.269.

⁸⁹ D.E.Aune, ed., *The Gospel of Matthew in Current Study*, p. 32. Eerdmans 2001; F.Beare, *The Gospel According to Matthew*, pp. 342-344. New York: Harper & Row.

⁹⁰ K.E.Bailey, *Jesus Through Middle Eastern Eyes: Cultural Studies in the Gospels*, pp. 219-220.

காணானிய வீடுகளில் காணப்படும் காட்சியையே உதாரணமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனால்தான், தெருவில் அலைந்து திரியும் அசுத்தமான நாயைக் குறிப்பிடும் சொல்லை அல்ல, வீட்டில் செல்லமாக வளர்க்கப்படும் நாய்க்குட்டியைக் குறிப்பிடும் சொல்லையே இயேசுகிறிஸ்து உபயோகித்துள்ளார்.⁹¹ மேலும், தன்னிடம் உதவி கேட்டு வந்த பெண்ணிடம் ஆரம்பத்தில் எதுவும் பேசாமல், தாம் இஸ்ரவேல் மக்களுக்காகவே வந்துள்ளதை சீடர்களிடம் கூறுவதற்குக் காரணம், தாம் அவ்விதமாகச் சொல்லியும் அப்பெண் தொடர்ந்து தம்மிடம் வருந்திக்கேட்டு தம்மைப் பணிந்துகொள்வதை சீடர்கள் பார்ப்பதற்கும், தாம் எதிரிடையாகப் பேசியும் அப்பெண் எந்தளவுக்கு உறுதியான விசுவாசமுடையவளாக இருக்கின்றாள் என்பதை சீடர்களுக்கு காண்பிப்பதற்காகவுமே இவ்விதமாகப் பேசினார். இதனால்தான், “ஸ்திரீயே, உன் விசுவாசம் பெரிது” (மத்.15:28) என்று அவர் அப்பெண்ணிடம் கூறினார்.

மத்தேயு யூதர்களுக்கு எழுதிய சுவிசேஷம் முழு உலகத்தினருக்கமான புத்தகமாக உள்ளது. ஏனெனில், மத்தேயுவின் சுவிசேஷம், “கிறிஸ்தவத்திற்கு எதிரான யூதர்களின் தாக்குதல்களுக்கு சரியான பதில்களைக் கொடுப்பதற்கும், இரட்சிக்கப்படும் புறஜாதியாருக்கு கிறிஸ்தவ அறநெறிக் கோட்பாடுகளைப் போதிப்பதற்கும், கிறிஸ்தவர்களாய் இருப்பவர்களுக்கு ஒழுக்கமான வாழ்க்கை முறையைக் காண்பிப்பதற்கும் பெரிதும் உதவிய சுவிசேஷமாக இருந்தது.”⁹²

மத்தேயு எவ்விதமாக சுவிசேஷத்தை எழுதியுள்ளார்?

மத்தேயு யூதர்களுக்கு சுவிசேஷத்தை எழுதினாலும், இதை ஒரு சிறப்பான ஒழுங்கு முறையில் எழுதியுள்ளார். இதனால், இதில் ஐந்து பகுதிகள் இருப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம். இதனால், பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் மோசேயின் மூலம் ஐந்து புத்தகங்கள் தரப்பட்டது போலவே இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலம் ஐந்து பகுதிகளுள்ள சுவிசேஷப் புத்தகம் தரப்பட்டுள்ளது என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்.⁹³ எனினும், தற்காலத்தில் சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் மத்தேயுவின் சுவிசேஷத்தை மோசேயின் ஐந்து புத்தகங்களுடனும் ஒப்பிட்டு, இயேசுகிறிஸ்து வைப் புதிய மோசேயாகவும், “மத்தேயுவின் சுவிசேஷத்தைப் புதிய நியாயப்பிரமாணமாகவும்”⁹⁴ காண்பிக்க முடியாது என்று கூறினாலும்,⁹⁵ மத்தேயுவின் சுவிசேஷம் ஐந்து பகுதிகளாக எழுதப்பட்டுள்ளது மட்டுமல்ல, இயேசுகிறிஸ்துவின் போதனைகள் அனைத்தையும் மத்தேயு ஐந்து பகுதிகளாகப் பிரித்து ஐந்து தனிப்பட்ட பிரசங்கத் தொகுப்பாகவே எழுதியுள்ளார். இதனால்தான், மத்தேயுவின் சுவிசேஷம் பின்வருமாறு ஐந்து பகுதிகளாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

1. இயேசுவின் பிறப்பும் ஊழியத்திற்கான ஆயத்தமும் (மத்தேயு 1:1-4:16).
2. கலிலேயாவில் இயேசுவின் பகிரங்க ஊழியம் (மத்தேயு 4:17-16:20).
3. கலிலேயாவில் சீடர்களுடனான தனிப்பட்ட ஊழியம் (மத்தேயு 16:21-18:35).
4. யூதேயாவில் இயேசுவின் ஊழியம் (மத்தேயு 19:1-25:46).
5. இயேசுவின் மரணமும் உயிர்தெழுதலும் (மத்தேயு 26:1-28:20).

இவ்வென்று பகுதிகளில் இயேசுகிறிஸ்துவின் பிரசங்கங்கள் ஐந்து பகுதிகளாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளதோடு, ஒவ்வொரு தொகுப்பும் “சொல்லி முடித்தபோது” என்று முடிவடைபவைகளாகவும் உள்ளன (7:28, 11:1, 13:53, 19:1, 26:1). மேலும், ஒவ்வொரு பிரசங்க பகுதிக்கு முன்பும் பின்பும் சம்பவங்களின் தொகுப்பாக உள்ள பகுதிகள் உள்ளன. இதனடிப்படையில் மத்தேயுவின் சுவிசேஷத்தைப் பின்வருமாறு பிரிக்கலாம்:

⁹¹ J.H.Moulton & W.F.Howard, *A Grammar of New Testament Greek Volume 2*, p. 139. Edinburgh: T&T Clark, 1920; D.C.Swanson, “Diminutives in the Greek New Testament” In *Journal of Biblical Literature*. 77 (1958), pp. 134-151.

⁹² R.V.G.Tasker, *Matthew: Tyndale New Testament Commentaries*, pp. 17-18.

⁹³ F.F.Bruce, *The Message of the New Testament*, p. 63; S.Sandmel, *Anti-Semitism in the New Testament?* p. 51; Philadelphia: Fortress Press, 1978. W.D.Davies, *The Sermon on the Mount*, p. 6. Cambridge UP, 1966; P.E.Ellis, *Matthew: His Mind and His Message*, p. 10; Colledgeville: Liturgical Press, 1974; Kilpatrick, *The Origins of the Gospel According to St. Matthew*, p. 136.

⁹⁴ F.F.Bruce, *The New Testament Documents: Are They Reliable*, p. 38

⁹⁵ D.A.Hagner, *Matthew 1-13: Word Biblical Commentary Volume 33A*, p. li.; W.D.Davies & D.C.Allison, *Matthew Volume 1: International Critical Commentary*, p. 61; D.A.Hagner, *The New Testament: A Historical and Theological Introduction*, p. 197.

சம்பவங்கள் 1:1:4:25

முதல் பிரசங்கம் 5:1-7:29 (மலைப் பிரசங்கம்)

சம்பவங்கள் 8:1-9:34

இரண்டாம் பிரசங்கம் 9:35-10:42 (ஊழிய பிரசங்கம்)

சம்பவங்கள் 11:1-12:50

மூன்றாம் பிரசங்கம் 13:1-52 (ராஜ்ய உவமைகள்)

சம்பவங்கள் 13:53-17:27

நான்காம் பிரசங்கம் 18:1-35 (பலதரப்பட்டவைகள்)

சம்பவங்கள் 19:1-22:46